

РЕШЕНИЕ

№ 83

гр. Враца, 23.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВРАЦА, V НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на пети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Стела П. Колчева

при участието на секретаря Бойка Сп. Стефанова
като разгледа докладваното от Стела П. Колчева Административно
наказателно дело № 20221420200512 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл.АПК.Образувано е по жалба на В. Б. Л. от гр.Враца против Заповед за задържане на лице № 1795зз-174/25.05.22 г., издадена от Г. Б. П. на длъжност мл.ПИ при РУ-Враца, с която на основание чл.72, ал.1,т.1 ЗМВР, вр.чл.143 НК, жалбоподателят е бил задържан за срок от 24 часа.

В жалбата, поддържана и в с.з., както и в допълнително писмено становище се излагат подробни доводи за незаконосъобразност на атакуваната заповед, поради отсъствие на материалноправните законови предпоставки за издаването ѝ, с искане за отмяната ѝ на това основание.

Ответната страна по жалбата-издател на оспорваната заповед, чрез упълномощения си процесуален представител изразява становище за неоснователност на жалбата и законосъобразност на оспорвания акт, с молба за потвърждаването му.

След преценка на събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка със становищата и исканията на страните, съдът приема за установено от фактическа следното:

Според обжалваната заповед, жалбоподателят е бил задържан за срок до 24 ч. на 25.05.22 г. в 16.00 ч. В нея е посочено, че издателят й Г.П. изпълнява длъжност „мл.ПИ при РУ-Враца“, а правното основание за издаването й е „чл.72, ал.1,т.1 от ЗМВР, вр.чл.143 НК“. Все според изложените в заповедта фактически основания за издаването й, жалбоподателят е бил задържан за това, че „на 25.05.22 г. около 15.18 ч. в гр.Враца, на кръстовището на ул.“Демокрация“ и ул.“Екз.Йосиф“, управлявайки лекия си автомобил „Хонда с рег.№ВР**** отправя обиди, закани и заплахи към С.Д. Т. и А.П. А.а“.

Същевременно от приложените към преписката писмени доказателства /докладна записка на пол.служител А.И****, заповед за конвоиране на лице, фиш за преглед на пациент, протокол за обиск на лице, разписка за върнати вещи на обискирано лице и декларация /л.12-16 и 30 от делото/ се установява, че жалбоподателят е бил установен и фактически задържан от полицейските органи на 25.05.22 г. в 16.55 ч., приведен за преглед в ЦСМП-Враца и прегледан във времеви интервал- 17.25 ч.-17.35 ч., след което и приведен в РУ-Враца, където в 18.05. ч. му е извършен обиск, а в 18.10 ч. са му разяснени правата, в качеството на задържан и за това е подписана съответна декларация. Последвало е освобождаване на жалбоподателя, според посоченото в самата заповед в 18.20 ч., като до фактически престой на жалбоподателя в служебните арестни помещения на РУ-Враца не се е стигнало.

Според приобщените от съда свидетелски показания на полицейския служител В.А., на 25.05.22 г. в РУ-Враца се явили две млади жени, едната от които бременна, които заявили, че на пешеходната пътека на ул.“Демокрация“ и ул.“Екз.Йосиф“ лице, управляващо автомобил щял да прегази бременната жена и кучето й. Свидетелят уведомил незабавно началника си и след преглед и въз основа на записите от видео-наблюдението, с което РУ-Враца разполага, идентифицирал лицето и автомобила. След установяването му, лицето било приведено в РУ-Враца, където свидетелят му съставил АУАН за нарушение по ЗДвП и било задържано по ЗМВР.

Според останалите писмени материали по преписката, ангажирани като доказателства, същата е образувана по повод жалба на лицата С.Д.Т. и А.П. А.а, изготвени неспособеноръчно и подписани с дата 25.05.22 г. В жалбата се твърди /обобщено/, че на 25.05.22 г. около 15.15 ч. на горепосоченото

кръстовище в гр.Враца, докато двете жени и кучето им пресичали пешеходната пътека, при зелен светофар, лек автомобил щял да ги прегازی, умишлено, агресивно и целенасочено, като само собствената им реакция предотвратило последващи фатални последици. Към жалбата няма приложения, като се иска преглед на записите от наличното в района видео-наблюдение с цел потвърждаване на твърденията в жалбата, установяване на водача и „спрямо него да бъде приложен закона в цялата му строгост“. Въпросната жалба е била официално входирана в РУ-Враца с № 179500-5007/25.05.22 г., без посочен час на входиране и приемане.

Реални действия за изясняване на случая и за проверка на твърденията на заинтересованите страни, според преписката са били предприети от съответния полицейски служител –издател на процесната заповед за задържане -Г.П. след процесната дата на задържане на жалбоподателя-25.05.22 г., а именно: на 30.05.22 г., когато са снети за първи път писмени сведения от второто лице, инициатор на преписката и подписало първоначалната жалба-А. А.а; на 31.05.22 г., когато са снети писмени сведения от жалбоподателя В.Л. и съпругата му-пътник в автомобила-С.Л.а и на 03.06.22 г., когато са снети писмени сведения от основната жалбоподателка С.Т.. С дата 31.05.22 г. са изготвени и връчени и два протокола за полицейско предупреждение спрямо лицата В.Л. и С.Т., който последната е отказала да подпише.

Към писмените сведения на С.Т. от 03.06.22 г. са били приложени и медицински документи за осъществявани й медицински прегледи, по повод „изживения стрес и ужас от случилото й се“, с последващо издавани болнични листове за временна нетрудоспособност.

В писмените си сведения, съответно от 30.05. и от 03.06.22 г., двете лица Т. и А.а потвърждават първоначалните си твърдения от жалбата за неправомерно поведение на жалбоподателя като водач на л.а. в нарушение на ЗДвП и негови „агресивни“ действия, застрашили както личния им живот и здраве, така и това на кучето на С.Т..

На свой ред, в писмените си сведения от 31.05.22 г. жалбоподателят В.Л. и съпругата му С.Л.а отричат твърденията на ответната страна, обяснявайки подробно и детайлно ситуацията, в която единствен повод за инцидента е било поведението на кучето на една от пешеходките, което е било без

повод.Отричат каквото и да е отправяне на обиди, закани и заплахи.

Като краен резултат от проверката по преписката, издателят на процесната заповед за задържане-Г.П. я е приключил със справка от 03.06.22 г. и с мнение за препращането ѝ по компетентност на РП-Враца, без изложение на правни основания за това препращане.

Преписката е била изпратена и входирана в РП-Враца на 07.06.22 г., под №3825/22 г.След преглед и преценка на материалите по преписката, с постановление от 21.06.22 г., е отказано образувано на досъдебно производство с мотиви, че няма данни за извършено престъпление от общ характер.

Според данните от приложения към преписката видео-запис от охранителни камери, на който РУ-Враца се позовава като ВД и е предявен на страните в с.з., се установява, че действително на процесните време и място е възникнал инцидент между двете заинтересовани страни, но по начин, причини и условия, съответстващи на дадените от страна на жалбоподателя и съпругата му сведения, а не на тези от двете жени-първоначални жалбоподателки. По-конкретно: от видео-записа се установява, че жалбоподателят управлявайки автомобила и предприемайки завой на дясно на кръстовището, спира преди пешеходната пътека, за да пропусне стъпилите на нея две пешеходки /очевидно двете жалбоподателки/, придружавани от свободно движещо се куче /без повод/ от мини-порода.След пропускането им, в момента, в който водачът на автомобила счита, че може да продължи движението си, тъй като е пропуснал пешеходките и потегля, въпросното куче от мини-порода, водено непривързано, рязко променя траекторията си на движение спрямо пешеходките, т.е. наляво от пешеходната пътека, попадайки в траекторията на вече потеглящия автомобил на жалбоподателя и по този начин се озовава почти под предната част на автомобила.Следват едновременно -незабавна емоционална реакция от страна на една от пешеходките /очевидно лицето С.Т., собственичка на кучето/, както и физическа реакция на водача на автомобила, като същият спира, без последващо физическо съприкосновение с кучето. Следва нова емоционална реакция от страна на пешеходките, като една от тях/очевидно С.Т./, бидейки вече почти по средата на пешеходната пътека, на свой ред се отправя към автомобила на жалбоподателя, където проявава видимо физическа-агресивна

реакция, удряйки предния капак на автомобила и последващо ръкомахане и жестикулиране. Извън видимите физически реакции и поведение на двете пешеходки, според видео-записа няма никакви регистрирани данни за физическа, ответна реакция от водача на лекия автомобил-напр. слизване от автомобила, подаване през врата, прозорец на автомобила и др. Според записа, автомобилът потегля, едва след като двете пешеходки и кучето сами се оттеглят от местопроизшествието.

Въз основа на така възприетите фактически положения и изложен доказателствен анализ, съдът намери от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл.149, ал.1 АПК, от легитимирана страна и против подлежащ на обжалване акт, поради което е и процесуално допустима. Разгледана по същество, жалбата е и основателна, при следните съображения:

По своята правна същност, издадената от органите на МВР заповед за задържане за срок до 24 ч. представлява принудителна административна мярка /ПАМ/. Законосъобразността ѝ подлежи на съдебен контрол, съгласно чл.72, ал.4 ЗМВР. Съгласно чл.168, ал.1 АПК, съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства, да провери законосъобразността на оспорения административен акт, на всички основания по чл.146 АПК.

Съгласно чл.146 АПК, проверката обхваща компетентността на издателя, спазена ли е изисканата от закона форма, материалните и процесуални разпоредби по издаването на административния акт, както и дали е съобразен с целта на закона.

В случая съдът намира, че оспореният административен акт е издаден от компетентен орган по смисъла на чл.57, ал.1 ЗМВР и в предписаната от чл.74, ал.1 ЗМВР писмена форма. Заповедта съдържа посочените в чл.74, ал.2 ЗМВР реквизити- името, длъжността и месторабота на полицейския орган-нейн издател, данни за задържаното лице-имена, ЕГН, адресна регистрация, фактически и правни основания за задържането, датата и часът на задържането. Формално са били разяснени правата на задържаното лице. Заповедта е подписана от него и полицейския орган. Препис от заповедта е бил връчен на жалбоподателя срещу подпис.

Въпреки гореизложеното, настоящият съдебен състав намира, че оспорения административен акт е незаконосъобразен и като такъв подлежи на отмяна, при следните съображения:

На първо място, съдът открива вътрешно противоречие между посочените в заповедта правни и фактически основания за издаването ѝ. Като правно основание за задържането е посочен чл.72, ал.1, т.1 ЗМВР, в привръзка с чл.143 НК. В чл.143 НК са уредени различни състави на принуда, като нито един от тях не е описан като противоправно действие и поведение на задържаното лице. Напротив, като фактическо основание за задържането е описано поведение на задържаното лице, описано общо и схематично като „отправяне на обиди, закани и заплахи“ към две лица по време на управление на МПС на определено място и време. При липса на последващо описание и изложение на факти, поне на естеството и съдържанието на въпросните „обиди, закани и заплахи“, изначално е невъзможен какъвто и да е правен извод за налично престъпление, било от общ или частен характер по смисъла на НК, още по-малко на такова, посочено в заповедта- по чл.143 НК.

При тези съображения, съдът намира, че процесната заповед се явява незаконосъобразна, още спрямо първоначалните изисквания за надлежно съдържание откъм ясно посочени и без вътрешни противоречия, фактически и правни основания за издаването ѝ.

На второ място и в случай, че гореизложените съображения не бъдат споделени:

Както вече се посочи по-горе, по правната си същност задържането по чл.72, ал.1, т.1, вр.чл.73 ЗМВР представлява принудителна административна мярка, т.е. административно разпореждане на орган на власт, непосредствено засягащо правната сфера на адресата и която има за цел чрез задържането да се предотврати възможността лицето да продължи да извършва престъпление или да се укрие. Предпоставка за прилагането на въпросното правно основание, съответно на обезпечаващата я принудителна административна мярка е наличието на достатъчно данни, от които може да се направи обосновано предположение, че задържаното лице е извършило противоправно деяние. Достатъчно е само наличието на данни, обосноваващи предположението, че има вероятност лицето да е извършител на деянието, без да се поставя условие за точна квалификация на деянието, още по-малко е

задължително престъплението да е безспорно и окончателно установено. Тези въпроси подлежат на пълно, всестранно и обективно разследване в рамките на евентулно, бъдещо наказателно производство. Както се посочи по-горе за целите на задържането по реда на чл.72 ЗМВР наличието на такива категорични данни не са задължителни, като задържането се извършва не поради несъмненост на фактите, а с оглед тяхното изясняване и за да се предотврати възможността задържаното лице да се укрие и спрямо него да не може да бъде проведено предварително разследване. При всички случаи е необходимо данните, обосноваващи предположението, че има вероятност лицето да е извършител на престъпление или да е съпричастен към него, да са установени преди извършване на задържането, а не да се установяват след това. Обратното би довело до произвол при прилагане на мярката и необосновано задържане на лица, което противоречи на целта на ПАМ.

В случая съдът намира, че събраните по делото доказателства не обосновават наличието на материално-правните предпоставки по чл.72, ал.1, т.1 ЗМВР, а именно-наличие на данни, че задържаното лице е извършило престъпление.Спрямо подробно изложената по-горе хронология и фактология на събитията, в случая се оказва, че към момента на издаване на процесната заповед с посочен в нея час на задържане на жалбоподателя „в 16.00 ч.“, издателят на заповедта обективно не би могъл и не е разполагал с никакви обективни данни /извън субективните твърдения на двете жалбоподателки/ за наличие на конкретно противоправно деяние, още по-малко такова, осъществяващо състав на престъпление, още по-малко тези данни поне в минимална степен да обосновават съмнение и обосновано предположение за извършването му в лицето на задържаното лице. На практика се оказва, че жалбоподателят първо е задържан, а едва след това са събирани данни за изясняване на случая и то не в рамките на часове, а дни след задържането. Отделно от това, освен, че е бил идентифициран и с известен адрес, към момента на задържането не е имало никакви обективни данни и признаци, че същият би могъл да извърши друго престъпление или да се укрие, като следваща функция на ПАМ откъм превантивна и преустановителна цел. На последно място следва да се подчертае и че според признанието на издателя на заповедта, в лицето на процесуалния му представител, подкрепено и с обективните данни по преписката, реалните основания за задържането на жалбоподателя в случая са били съвсем различни от фактическите и правни

основания, посочени в заповедта, а именно „да се оправдае принудителното му довеждане“ в РУ-Враца и ограничаването на правото му на свободно придвижване.

При така изложените съображения, съдът приема, че процесната заповед за задържане е издадена в нарушение и при грубо несъответствие на предпоставките и целите на материалния закон, поради което и подлежи на отмяна на това основание. Без значение в случая е, че жалбоподателят фактически не е „престоял в условията на арестните помещения на РУ-Враца“. При всички случаи са нарушени множество други, негови лични права извън правото му на свободно придвижване, в т.ч. чрез подлагане на принудителен обиск, принудителен медицински преглед и др. В конкретния казус е още по-укоримо това, че в крайна сметка не се установи /нито в рамките на административното, нито в рамките на съдебното производство/, каквото и да е неправомерно поведение на жалбоподателя, осъществящо състав на административно нарушение или престъпление, наложило издаването на заповедта за задържане. Напротив, установи се, че провокатор и „виновник“ за инцидента, вследствие собствено неправомерно поведение като собственик на куче и участник в движението, е само лицето-първоначален инициатор на производството.

При този изход от делото следва да бъдат присъдени направените по делото разноски, съобразно представените по делото доказателства, включващи заплатена държавна такса /10.00 лв./ и адвокатско възнаграждение за осъществена правна помощ на жалбоподателя по реда на чл.38, ал.2, р.ал.1, т.3 ЗА, определени в минимален размер съгласно чл.18, ал.4 НРМАВ от 500.00 лв.

Водим от всичко гореизложено и на основание чл.172, ал.2 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за задържане на лице рег.№1795зз-174/25.05.2022 г., издадена от Мл.ПИ при РУ-Враца, с която на основание чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР, вр.чл.143 НК е постановено задържането за срок до 24 часа на В. Б. Л. от гр.Враца, с ЕГН:*****.

ОСЪЖДА ОДМВР-Враца ДА ЗАПЛАТИ на адв.Л. В. от АК-Враца,

направените по делото разноси за осъществена адвокатска защита по реда на чл.38, ал.2, вр.ал.1, т.3 в размер на 500. 00 лв.

ОСЪЖДА ОДМВР-Враца ДА ЗАПЛАТИ на В. Б. Л. от гр.Враца, с ЕГН:***** разноси по делото за внесена държавна такса в размер на 10. 00 лв.

Решението подлежи на обжалване пред Административен съд-Враца в 14-дневен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Враца: _____